

Υπαρξιακής φύσης ερωτήματα και πολιτικής φύσης

συμπεράσματα σχετιικά με την έμβαση της δίικης

Λίγες μέρες μετά την καταδικαστική απόφαση σε βάρος μου από το Γ'τριμελές εφετείο κακουρηγμάτων και την 25ετή ποινή κάθειρξης που μου επιβλήθηκε για γεγονότα που μόνο από την τηλεόραση γνωρίζω, θεωρώ ότι προκύπτουν κάποια υπαρξιακής φύσης ερωτήματα και βγαίνουν κάποια πολιτικής φύσης συμπεράσματα.

Ξεκινώντας από τα ερωτήματα λοιπόν, προκύπτει η απορία για το πως γίνεται ένας άνθρωπος, όπως ο πρόεδρος της έδρας, που θα ήταν ριψοκίνδυνο να του αναθέσει κανείς ακόμα και την διοίκηση επαρχιακού καφενείου, να έχει μια τέτοια εξουσία στα χεριά του. Πως γίνεται ο ίδιος αυτός άνθρωπος με την ίδια νοσηρή αφέλεια που δίκασε την υπόθεση μου να έχει δικάσει και καταδικάσει εκατοντάδες, ίσως και χιλιάδες ανθρώπους κι αυτό να μην αποτελεί σκάνδαλο. Πως γίνεται αυτός ο εμφανώς μη ευφυής άνθρωπος να κρατά στα χέρια του χιλιάδες ζωές. Πως γίνεται το κράτος να στελεκώνεται από τόσο ανεπαρκείς ανθρώπους και να μην μπορούμε ακόμα να οργανώσουμε την εναντίον του επανάσταση. Πως γίνεται η εισαγγελέας της έδρας να μη θεωρεί τουλάχιστο άκομψο να ρίχνει μερικούς υπνάκους στην διάρκεια της διαδικασίας και μην νιώθει καν την ανάγκη να ρίξει μια ματιά στα πρακτικά πριν την αγόρευσή της. Όσοι παρακολούθησαν την δίκη μπόρεσαν να συμπεράνουν ότι η αγόρευση της αφορούσε μάλλον άλλη υπόθεση. Πως γίνεται αυτοί που δε θεωρούν την ποινική δικαιοσύνη ντροπή της ανθρωπότητας, αλλά «λειτούργημα», να την κουρελιάζουν μετατρέποντας την σε βρακολάστιχο. Πως γίνεται ένας πρόεδρος και μια εισαγγελέας να μην ντρέπονται να ξεστομίζουν δημόσια ότι οι υπερασπιστικοί ισχυρισμοί του κατηγορούμενου δεν μπορούν να γίνουν δεκτοί γιατί δεν τους εξέθεσε στους ειδικούς εφέτες ανακριτές, απαξιώνοντας με τον πιο ευθυνόφοβο τρόπο το βασικότερο υποτίθεται στάδιο της διαδικασίας που είναι η δίκη.

Όμως, έχουν σημασία κάποια πολιτικά συμπεράσματα. Όπως το ότι το δικαστήριο αναγνώρισε εμμέσως με την απόφαση του την πολιτική διάσταση της δίωξης, καθώς αν δεν την αναγνώριζε θα έπρεπε να με αθώώσει, δεδομένου ότι το κατηγορητήριο είχε καταρρεύσει από τις πρώτες συνεδριάσεις. Όμως διάλεξε μια πολιτικά- και όχι δικαστικά- μέση λύση. Μια μέση λύση για να εξισορροπήσει τις πιέσεις που ασκούσαν από τα πάνω, εν μέσω του "αντιτρομοκρατικού" πυρετού, με τις πιέσεις που ασκούσαν από τα κάτω, πιέσεις που ασκούμε σε κάθε μικρή ή μεγάλη μάχη που δίνουμε όλοι μας. Πιέσεις που ακόμη μέσα στο κλίμα της αυταρχικής επέλασης είναι ζωντανές χάρη στην αποφασιστικότητα, τη μαχητικότητα και την αλληλεγγύη μας. Αυτό το κομμάτι λοιπόν, τόσο οι αλληλέγγυοι που παρακολουθούσαν τη δίκη όσο και η κινηματική δημοσιογραφία, εμπόδισε τις αυθαιρεσίες του προέδρου και τις χυδαιότητες της πολιτικής αγωγής (που ακροβατούσε ανάμεσα στην ακροδεξιά γραφικότητα και την επικίνδυνη άγνοια της ποινικής νομοθεσίας), να μείνουν στα στενά όρια της δικαστικής αίθουσας βάζοντας ένα σχετικό φρένο στις παλαβομάρες τους. Το δικαστήριο προχώρησε σε μια ποντιοπλατική και ευθυνόφοβη, χειρουργικής ακρίβειας λύση, μεταθέτοντας στο εφετείο όλες τις ευθύνες και όλα τα ενδεχόμενα – ακόμα και αυτό της αντίφθεσης, όπως τελικά έγινε.

Έχει και μία σημασία ότι δεν είναι μια απόφαση που νομιμοποίησε το dna ως στοιχείο, καθώς το αντικείμενο πάνω στο οποίο υποτίθεται ότι βρέθηκε το dna είναι ανύπαρκτο, αλλά μια απόφαση που νομιμοποιεί την αστυνομικοδικαστική ασυδοσία που έφτασε στο ζενίθ της με την αντίφθεση που άσκησε ο εισαγγελέας Δράκος.

Δεν μπορεί επίσης, να περάσει απαρατήρητο ότι παρότι το δικαστήριο δε χρειάστηκε στοιχεία για να με καταδικάσει για τη ληστεία της Πάρου, αυτή η έλλειψη ταυτόχρονα στάθηκε αρκετή ώστε να με απαλλάξει από τις κατηγορίες της συμμετοχής και ένταξης στη ΣΠΦ. Έτσι από πολιτικής άποψης, είναι σημαντικό ότι δεν έγινε ακόμα ένα βήμα προς την εμπέδωση του δόγματος Marini.

Έτσι θα παραμείνω κάποια χρόνια ακόμα στην φυλακή με την δύναμη που μου δίνει η συνείδηση ότι όπως και κάθε αναρχικός δεν είμαι "άδικα" μέσα. Διέπραξα το αδίκημα που περικλείει όλα τα αδικήματα. Στον ταξικό πόλεμο πήρα θέση με τους αδικημένους. Η φυλακή για έναν αναρχικό δεν είναι τιμωρία αλλά ένα ακόμα πεδίο αγώνα. Χώρος για απογοήτευση δεν υπάρχει παρά μόνο η πεισματική όξυνση προς τα εμπρός. Ως την καταστροφή και της τελευταίας φυλακής, από την Attica ως τον κορυδαλλό, από pelican bay ως το Δομοκό, από το Γκουαντάναμο ως την Αμυδαλέζα.

Τάσος Θεοφίλου//Φυλακές Δομοκού//24-2-14

υστερόγραφα μιας σκευωρίας... <http://astop.espinblogs.net/>

